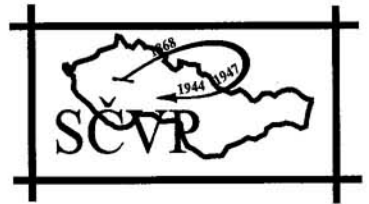

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

4/2004

Dr. Edvard Beneš, 120. výročí narozenin

Je nesporné že Edvard Beneš je jedním z největších politických činitelů našich novodobých dějin. Jeho zásahy do historie našeho národa jsou srovnatelné s činností největších velikánů našich dějin. Jeho úloha při založení, vývoji i obnovení našeho státu je i přes značnou kritiku jeho činnosti nesporná a je třeba postavit proti této kritice především znalost jeho pozitivní práce při zakládání i vývoji československého státu.

Spatřil světlo světa dne 28. května 1884 v rodině sedláka Matěje Beneše v Kožlanech u Rakovníka jako nejmladší z deseti dětí. Jeho otec byl poměrně zámožný. Kromě asi 40 ha polnosti se zabýval obchodem smíšeným zbožím a vlastnil malou cihelnu.

Protože malý Edvard projevoval už od dětství náklonnost ke knihám, byl i ministrantem, rodiče se domnívali, že by se mohl stát knězem. Byli totiž zbožnými katolíky. Pod vlivem bratrů-volnomyšlenkářů i četbou vlasteneckých knih poměrně záhy došel ke kritickému vztahu k církvi. A to zvláště poté, kdy se stal žákem gymnázia v Praze na Vinohradech. To se psal rok 1895. Byl průměrným žákem. Z učebních předmětů ho poutala především filozofie, dějepis a česká literatura. I když byl fotbal studentům zakázán, hrál aktivně za Slavii. Když se to odhalilo, byl potrestán zhoršenou známkou z chování. V r. 1904 ukončil maturitou středoškolské vzdělání.

Zapsal se na pražskou filozofickou fakultu Karlovy univerzity. Navštěvoval zejména přednášky Masarykovy, studoval však více z knih. Už v létě 1905 odjel do Paříže s cílem získat doktorát ve Francii. Aby se finančně zabezpečil, uzavřel se sociálně demokratickým deníkem Právo lidu smlouvu, že bude zasílat těmto novinářům zprávy z Francie. Navštěvoval na pařížské Sorboně přednášky z filozofie a sociologie. Když se dozvěděl, že na univerzitě v Dijonu (Dyžonu) je možno získat ve zkráceném termínu doktorát z práv, začal studovat práva. Úspěšně obhájil svou doktorskou práci a v září r. 1908 se vrátil do Prahy s titulem doktor práv.

Po roce studia na pražské filozofické fakultě Karlovy univerzity úspěšně obhájil doktorskou práci „O původu a vývoji moderního politického individualismu“. V r. 1909 je 25letý Edvard Beneš dvojnásobným doktorem práv a filozofie. Rok 1909 je pro Beneše významný i tím, že se oženil s Hanou Vlčkovou, která vyrůstala a byla vychovávána v rodině pražského policejního rady Oliče. Manželka Hana mu byla po celý život významnou oporou.

V r. 1908 byl rovněž přijat do profesorského sboru Československé obchodní akademie, učil francouzštinu a národní hospodářství. Vstoupil do Masarykovy Pokrokové strany realistické, věnoval se novinářské práci a také překládal vědecká francouzská díla do češtiny. V r. 1913 se stal soukromým univerzitním docentem na filozofické fakultě Karlovy univerzity.

Rok nato však začíná I. světová válka. Velmi brzy pochopil, že začínají rozhodující okamžiky pro naplnění idejí svobodného nezávislého státu

českého. Masaryk odjíždí za hranice, aby pracoval na prosazení myšlenky samostatného státu u dohodových velmocí, Beneš zatím zůstává v Praze, je činný v domácí odbojové organizaci MAFFII. Posílá Masarykovi důležité zprávy a dokonce za ním do Švýcarska zajíždí. Když jsou však vedoucí činitelé českého odboje dr. Kramář a dr. Rašín zatčeni a odsouzeni k smrti (později amnestováni), dr. Beneš sám pod policejním dozorem odjíždí tajně do Švýcarska a potom dál do Paříže. Tady se setkává s Milanem Rástislavem Štefánikem, astronomem, příslušníkem francouzského letectva, který svými styky umožňuje Benešovi a Masarykovi navázat styky s francouzskou vládou. Beneš se stává tajemníkem Národní rady českých a slovenských zemí, která reprezentuje odboj Čechů a Slováků proti Rakousko-Uhersku. Je to vlastně zárodek československé vlády, která byla uznána spojencem během roku 1918. Beneš v ní zastával funkci ministra zahraničí a vnitra. Při pohledu na zahraniční odboj za I. světové války nelze přehlédnout, že diplomatická akce Masaryka, Beneše a Štefánika byla vojensky podporována legiemi. Bylo v nich koncem války na 100 000 mužů, převážně bývalých zajatců.

Jako výsledek těchto aktivit byla v podzimních dnech r. 1918 vyhlášena Československá republika.

Nelze zpochybnit, že Dr. E. Beneš se o založení tohoto a po druhé světové válce i druhého státu československého zasloužil.

A my, Volynští Češi, mu vděčíme za iniciativu, kterou věnoval problému návratu volynských Čechů do vlasti.

Božena Krejčová-Vokráčková
(Pisatelka se dále rozepisuje o činnosti Dr. E. Beneše v Československu a exilu za druhé světové války a po ní. Jelikož tyto události jsou čtenářům již důvěrně známy, uveřejňujeme jen tuto, méně známou část o jeho vstupu do politického života. Přes všechna příkoří, která mu připravil komunistický puč v r. 1948, která končila jeho smrtí 3. září toho roku, nepřestal věřit v ideály demokracie a jejich naplnění v budoucnosti. *Redakce*)

OZNÁMENÍ

Termín slavnostního otevření trvalé instalace putovní výstavy Osudy Čechů z Volyně v Podbořanech se ze závažných důvodů mění!

Tento historický akt se bude konat dne 14. května 2004 ve 13 hodin.

Z omezených prostorových možností bude účast na něm možná jen na osobní pozvánky.
V. Dufek

Byla jsem jen desátník ...

Při návštěvě jedné z našich odbojářek Tány Kirchnerové vzbudil mou pozornost portrét mladého vojáka. „Máš hezkého syna“, vyslovila jsem svou myšlenku. „Kdepak syn,“ usmála se Táňa, „to je fotografie z mého mládí. V uniformě jsem opravdu vypadala jako chlapec.“

Táňa si dobře pamatuje na svou první cestu tramvají v osvobozené Praze v roce 1945.

Vlasy krátce ostříhané, na sobě čs. uniformu, která měla rajtky do vysokých bot. Děvčata chodila v kalhotách, což v tom pětáctýřicátém bylo dost neobvyklé. Vůbec se nedivila poznámkám jako: Vojáčku, tobě to sluší, jistě jedeš za dívenkou, nebo snad na své první rande?“

Když jsem jí řekla, že bych o ni chtěla napsat, ohradila se: „Proč právě o mně, vzdýť jsem byla jenom obyčejný desátník.“ Ano, byla desátníkem, ale cožpak by se válka vyhrála, kdyby nebylo těch obyčejných, vytrvalých, odvážných vojáků, odhodlaných obětovat i život? Vždyť kolik poctivé práce vykonala ona dívka v zastoupení vojáka-muže? A to v těžkých bojových podmínkách. Byla raněna, střeptinu jako památku na válku nosila stále v břiše, byla docela hmatatelná.

Táňa Kirchnerová rozená Rázová pocházela z Rovna na Volyni. Měla dvě starší sestry a mladšího bratra. Byla žákyní sedmé třídy sovětské desetiletky, když Volyn byla okupována hitlerovci. Všechny střední školy byly zavřené, začala pracovat.

Začátkem roku 1944 se mezi českou menšinou na Volyni prostřednictvím tajné organizace Blaník šířily radostné zprávy o vítězném postupu Rudé armády i o 1. čs. brigádě v SSSR. Česká volynská mládež se připravovala na vstup do Svobodovy brigády.

V únoru 1944 byla značná část Volyně osvobozena a již v půli března byla v Rovně zřízena česká komandatura (voj. přijímací kancelář), kde se denně hlásily stovky dobrovolníků.

První z Rázových rodiny se přihlásil její nejmladší člen šestnáctiletý Jirka. Přes svůj mladý věk přerostl své tři sestry, byl pěkně urostlý, ramena, a tak mu bylo přiznáno bez obtíží oněch 18, se kterými se při odvodu hlásil, aby byl přijat. Stal se automatikem 3. praporu 1. brigády. Mezi dobrovolníky byl i otec a dvě Rázova děvčata. Doma s maminkou zůstala pouze Lída.

Koncem června se domů vrátil tatínek. Z důvodu přetrvávajících zdravotních potíží byl z armády propuštěn...

Starší dcera Věra, bývalá úřednice Státní banky v Rovně, byla zařazena ke zdravotnímu praporu sboru. Po intenzivním, sotva dvouměsíčním výcviku, již pracovala jako zdravotní sestra po celou dobu KDO, až do konce války.

28. května 1944 se stala Táňa Rázová příslušnicí 1. čs. brigády v SSSR, a to jako administrativní pracovnice rovenské komandatury. Vedla evidenci českých dobrovolníků, hlásících se denně do naší armády. V té době již většina našich jednotek prováděla výcvik v prostorech černovických lesů na Bukovině.

22. července chystala maminka slavnostní večeři. Nejmladší dcera měla slavit své 19. narozeniny. Těšila se, jak se svými novými přítelkyněmi zasednou večer ke slavnostně prostřenému stolu. Ráno 22. 7. však přišel rozkaz: Táňa se skupinou nově přihlášených děvčat, za doprovodu por. Václava Mesnera, měla ihned odjet za 1. brigádou. Během jedné hodiny sballila maminka většinu z těch připravovaných dobrot, nejnětější prádlo, krátké, dojemné rozloučení s rodiči a sestrou Lídou a už se jelo.

Po příjezdu do Stecové byla Táňa zařazena jako telefonistka a písařka štábu dělostřelecké 1. brigády, jehož náčelníkem byl škt. Rytíř. A nebyla zde jediným děvčetem. Ve stejné funkci s ní pracovala i Anička Zichová ze Zolotijeva. Byly zde spojačky Ljuba Ditrichová, Helena Horská (provdaná Rampasová), Pavlína Klicperová (provdaná Hrenková) a radistky Slávka Janoušková a Marie Chmelařová, zdravotní sestra čet. Edita Tobiášová. Až na Editu všechny pocházely z Volyně.

Štáb dělostřelctva 1. brigády byl rozmístěn v lesíku u Stecové. Za vydatné pomoci děvčat stavěli chlapi další salaše ubytování novým příslušníkům. Svůj „pokojík“ si dívky vyzdobily s pravým divčím vkusem. Vzorně ustlané palandy, dva kufíky na sobě přikryté čistým ubruskem vytvořily stoleček, na kolíčkách ručníky a utěrka, ani vázička s kytíčkou polních květů nechyběla a vůbec nevadilo, že to byla jenom sklenička od zavařeniny, kterou jim maminka dala na cestu.

Na svou první noc v salaši měla Táňa stále přetrvávající nepříjemnou vzpomínku. Po celodenní fyzické námaze usnula děvčata tvrdým spánkem. V noci ji vzbudil pocit něčeho strašně mrazivého na levé tváři. Smrt na mne sáhla blesko jí hlavou a instinktivně zvedla ruku k obličejí. Dotkla se ropuchy, která seskočila, ale pocit něčeho odporného, hrozně nepříjemného zůstal hodně dlouho.

Se svou spolubydlící Aničkou Zichovou si velmi dobře rozuměly, staly se nerozlučitelnými přítelkyněmi. O dva roky starší, rozváznější Anička jí byla dobrou rádkyní a pomocnicí při vzniklých problémech. Bylo jim však souzeno prožít spolu sotva dva měsíce.

Vypuklo SNP. Na přání nás všech následoval přesun k československým hranicím. 8. září 1944 začala Karpatsko-Dukelská operace jako pomoc Slovenskému národnímu povstání.

9. září bylo dělvo 1. brigády rozmístěno v lesíku u obce Machnuvka. Děla i nákladní auta kryly rozložitě větve stromů. Na jednom z těchto nákladůků strávila děvčata svou první frontovou noc. Táňa, přitulená k Aničce byly přikryté pláštěnkou a společně se zahřívaly. Noc byla již chladná a drobně poprchávalo. Probudily se do mlhavého rána, celé prokřehlé seskočily z vozu s úmyslem jít k první chalupě hledat studnu, aby se mohly umýt. A v tom to začalo! První výbuchy nepřátelských minometů, doprovázené štěkotem kulometů a pronikavými salvami automatů. Nečekaný nepřátelský přepad. První ranění, první mrtví... Pohotová Anička Zichová bez rozmýšlení roztrhala svou noční košili a poskytovala první pomoc raněným kamarádům.

Odtud následoval přesun k obci Palacuvka, v jejíž blízkosti hoši káceli v lese stromy, kopali zákopy. Přepravovali bunkr pro stanoviště štábu dělva. Táňa s Aničkou, skrčené „na bobku“ u velkého pařezu, který jim sloužil místo stolu, vpsaly hlášení seznamy padlých i raněných. Vtom děvčata zaslechla sykový zvuk miny, praskot, a to již Táňa pocítila prudkou bolest v břiše. Raněnou ji odvezli do frontové ošetřovny v Poljance. Zde ji ošetřili, avšak stěpinu jí nevyoperovali. Za pár dní sem přivezli i lehčeji raněnou četařku Editu Tobiášovou. Od ní se dozvěděla, že její přítelkyně Anička Zichová nežije. Velká stěpina miny se roztrhla přímo u jejích nohou. Po válce v 1968 roce byly pozůstatky Aničky převezeny na Dukelský národní hřbitov, kde jako jediná žena spí svůj věčný sen. Při KDO padlo pět žen: Libuška Mrázková, Růženka Jakubovská, Marie Timkovičová a Marie Gregoriková včetně Aničky.

Po ošetření v Poljance strávila svob. Rázová

tři týdny v náhradním pluku, po nichž byla uznána vojenská služba a přidělena k 5. dělostřeleckému pluku, jehož velitelem byl pplk. Boček. Tady již zůstala do konce války. Šťastní ti, kdo přežili, a málo bylo těch, kteří neztratili někoho ze svých blízkých.

O své starší sestře Táňa věděla, že je šťastně vdaná a čeká své první dítě. Bratr Jirka byl raněn, ale žije. 24. června 1945 zemřel otec a tak v tom 1947 reemigrovala do ČSR jen s maminkou a Lídou.

Po osvobození Táňa v Praze dlouho nezůstala. Rozkazem byla přemístěna na Žatecko k 1. praporu vojenské skupiny Žatec, který měl své stanoviště v obci Velemyšleves u Žatce. Velitelem zde byl por. Doleček a náčelníkem štábu ppor. Zderndel.

Mezi místními obyvateli obce poznala hezkého tmavovlasého chlapce a během roku byla svatba. Měla šťastné manželství a hodného muže. Celý její život byl naplněn činnou prací členky JZD Velemyšleves. Měla radost z hezkého rodinného života svých dvou dětí. Oni i čtyři vnoučata obklopovali svou babičku, bývalého vojáka, starostlivostí a péčí. Vnoučata byla vychovávána v lásce a vděčnosti ke všem těm, kteří jakýmkoli způsobem bojovali za naši svobodu či dokonce za ni platili svými životy.

Marie Pánková

Poznámka: Táňa Kirchnerová-Rázová byla velmi aktivní členkou výboru ŠCVP regionu Žatec

Setkání rodáků

Dlouhé Pole, Ploska, Semiduby, Straklov se opět uskuteční dne 30. dubna (pátek) od 10 hod. v Chomutově na náměstí 1. máje v restauraci u Kohouta. Zájemci se mohou přihlásit na tel. č. 474 620 877, mobil 736 200 383 ve večerních hodinách. Za pohostění 200 Kč účastník zaplatí při setkání. Srdečně zveme krajany a jejich známé a těšíme se na setkání.

Naše adresa: Vladimír Licinberg, Mozartova 13, Chomutov 430 01

PROSBA

Vážení příbuzní pana Václava Zemana, bývalého majitele pivovaru v Lucku, obrátila se na mě s prosbou předsedkyně oblastní organizace Ukrajinské společnosti ochrany historických památek a kultury, abych z Vás někoho vyhledal.

Důvod je tento: Nynější administrace pivovaru chce zde provést nějaké úpravy, modernizaci apod. Ovšem prý to nelze provést bez souhlasu potomků bývalého majitele pana Václava Zemana. Prosím Vás, potomky, zde je to dokonce uváděno jako dědicové, budete-li mít zájem, přihlaste se na následující adrese:

Václav Kytl, Mašřov 93, 431 56

Děkuji předem za spolupráci

Václav Kytl

Dětské zimní radovánky na Volyni

Jako školní mládež jsme prožívali na Volyni v zimních měsících spousty dobrodružství na sáňkách a lyžích, jelikož jsme bydleli na pokraji vesnice a za zahradou a polem byly pěkné vršky, bylo na sáňkovaní a lyžování dostatek sněhu a terénu. Když byl mráz, třeptali se sněh v svalu měsíce až do modra a byla to nádhara. Jakmile jsme dodělali domácí úkoly, doma nás nikdo neudržel. Na kopci se nás sešlo pino, kluků i děvčat, školou povinných i dospívajících a už se jezdilo. Lyže jsme neměli kupované, ale doma amatérsky vyrobené, a mladší vždy dědil po starším sourozenci. Můj starší bratr Josef dostal skvělý nápad. Vezměme si velké saně určené za koňské spřežení! Asi deset nás, možná i víc, dotlačilo saně na kopec a pak jsme nasedli a jeli z kopce. A jak jsme byli rozjetí, saně nás vyezly na druhý kopec a my jsme je dotlačili na vrchol a tak to šlo dál a dál.

Na jaře se hrály zase jiné hry, jako špaka nebo pikaná. To se zapíchl do země kolík a z určité vzdálenosti se do něj střefovalo holemi. My jsme měli velký zatravněný dvůr, takže jsme na tu dálku ani okno nerozobili. A kdo se vícekrát trefil, vyhrál. Ale pak přišla válka a bylo všemu konec. Starší narukovali do armády a my mladší jsme měli jiné

starosti a povinnosti. Jako třeba já. Otec nám zemřel když mi bylo 10 let a bratrovi 16, a tak jsme museli hospodařit sami. A když bratr odešel do Svobodovy armády, nebylo mi ani 14 let a museli jsme stačit vše s matkou. Tak jsem měl na starosti koně a sekání obilí kosou. Bylo nás takových ve vesnici více. A pak se ještě muselo vozit ze státního lesa dříví na okres a to buď metrové nebo i celé klády. A když mi bylo 16 v roce 1946, byl jsem zařazen do domobrany a v noci, když na mě přišla řada, jsem musel se zbrani na hlídku kvůli potulujícím se bandám v okolí. To jsme chodili až na druhý konec vesnice a několik strážil bylo uprostřed vesnice jako pohotovost.

Karel Mařík z Novin Českých

Stalo se před šedesáti lety...

Vzpomínka na mého otce

Je těžké vzpomenout si na události před šedesáti lety, ale bylo by trestuhodné na ně zapomenout.

Když byla konečně naše česká kolonie za Západní Ukrajině osvobozena, přijela do města Rovna 1. československá zahraniční brigáda vedená generálem Svobodou.

V krátké době se do Svobodovy armády začali hlásit dobrovolníci. Jedním z nich byl i můj otec Antonín Polák, rodák z Mirohoště.

Dne 27. března 1944 při hromadném náletu a bombardování německého letectva na železniční nádraží v Rovně stal se můj otec spolu s dalšími sedmi vojáky obětí tohoto ničivého náletu.

Všech osm padlých vojáků bylo pohřbeno ve společném hrobě v parčíku před nádražím.

Na přání otcových rodičů Jaroslava a Anny a mé maminky Olgy roz. Cupalové děda Jaroslav zapřál pár koní do fasaníku s orbou a jeli do 45 kilometrů vzdáleného Rovna.

Zde, na základě domluvy a povolení vojenské posádky, jim dovolili otce vykopat ze společného hrobu a dovezt domů. Tam mu byl vystrojen pohřeb a byl uložen do hrobu v jeho i mé rodné vesnici Mirohošti. Zde, na hezkém vesnickém hřbitově pod „Medunovým“ kopcem spí svůj věčný sen.

Před šedesáti lety ve věku 33 let musel nedobrovolně odejít z tohoto světa vinou fašistického Německa a s ním dalších 1550 vojáků z naší české menšiny na Volyni.

Nebylo jim dopřáno pomáhat při osvobození „matičky Prahy“ a společně se svými rodinami se jednou provždy vrátit do země našich předků do země české domova nás všech..

Děkuji Vám všem za tichou a upřímnou vzpomínku na mého otce. Jsem jeho jediný dítě.

Vladimír Polák, Hněvotin

Holověň česká má rodná vesnička

Rozprostírala se na rovině. Neoplývala žádnými přírodními krásami, ale pouze tím, co vytvořily mozolné ruce našich předků: postavily domy, založily a obdělávaly krásné zahrady osázené ovocnými stromy všeho druhu, žádný dům se neobešel bez květinové zahrádky a krásného oplocení. Dnes už si nedovedeme představit, kolik lidských sil muselo být vynaloženo, s jakým sebeobětováním se muselo pracovat, jak těžké podmínky překonávat a to bez jakékoli techniky. Ještě dnes, po tolika letech, můžeme obdivovat výstavnost jednotlivých usedlostí, pokud se zachovaly ve své původní podobě.

Navzdory tomu, že veškeré práce byly tehdy velmi vyčerpávající, nezanebávali naši předkové ani kulturu. V domě pana Kratočila byl společenský sál, k budově původní školy byla v polovině třicátých let postavena další budova, oblíben byl divadelní kroužek, dechová kapela a účtu požíval sbor dobrovolných hasičů.

Největšího rozkvětu dosáhla obec ve dvacátých letech minulého století v období NEPU. Bohužel, byl to však také konec jejího dalšího rozvoje. Po vítězství bolševismu začalo tvrdé „nahánění“ do kolchozu. Větší sedláci byli pozatýkáni a vysídleni na Sibiř. Nikdo z nich se již nikdy nevrátil. Lidé byli nuceni odevzdávat zlato i různý jiný majetek, nastalo období takzvaného „rozkulačování“. Jelikož vládní kruhy Čechům nedůvěřovaly, obsadily usedlosti „rozkulačovaných“ rodin usedlíky odkudsi z Běloruska. To proto, aby navíc posílily pohraniční oblast, protože ve vzdálenosti pěti kilometrů vedla státní hranice s Polskem. Navzdory neustálému podezírání, když stáde cítili ve vzduchu Damoklovův meč v podobě NKVD, lidé poctivě a pilně pracovali, jak jim bylo vlastní. Dá se říci, že to byl boj o přežití, jelikož neustávala hrozba stalinských čistek. Ta největší se uskutečnila v roce 1938, kdy byl uvězněn spoluobčan, strýc Vladimír

Roubal. Teprve po smrti Stalina bylo pozůstalým sděleno, že se stal obětí stalinské čistky.

Druhá světová válka přinesla lidem ještě větší nepředstavitelné utrpení. Jejimi původci byly jak německé okupační oddíly, tak i ukrajínští nacionalisté a sovětsí partyzáni, kteří navštěvovali v nočních hodinách a brali lidem, co viděli. Naše malá vesnička bylo to 67 českých rodin s 456 osobami, to odnášela velmi kruté. Proto po těch strašných a někdy až neuvěřitelných útrapách, kdy byli vyhánáni německými okupanti, jsme všichni uvítali po skončení války možnost návratu do osvobozeného Československa do vlasti svých předků, kteří se po všeslovanském sjezdu v Moskvě v r. 1867 rozhodli usadit v carském Rusku. Všichni se na návrat do rodné země velmi těšili. Bohužel i ty poslední dny spojené s odjezdem byly velmi kruté.

Dne 6. března 1947 se roznesla zpráva, že do dvou dnů máme být připraveni k odjezdu do ČSR. Začalo se horečně balit a chystat na cestu. Ani téměř po 60 letech, která od této doby uplynula, není možno zapomenout, jak kruté s námi naložili vedoucí funkcionáři obce!

Objednali pivozy ze sousedních vesnic a brzy ráno začalo nakládání a odvoz na železniční stanici Krivín. Všude plno sněhu a třesutý mráz. Po příjezdu na železniční stanici jsme s hrůzou zjistili, jak nám sdělil přednosta stanice, že žádné vagonů nejsou pro nás na stanici k dispozici a vůbec žádné nebyly příslušnými úřady objednané. Nezbývalo nic jiného, než vyčistit potřebnou plochu od sněhu a vyložit nás majetek, který jsme si vzali do staré vlasti. Příštího dne odjeli naši zástupci do Šepetovky vzdálené asi 50 km, aby tam informovali smíšenou přístěhovaleckou komisi o vzniklé situaci. Tam o ničem nevěděli a naše zpráva o tom, že jsme zůstali pod širým nebem, tam vyvolala zděšení, protože doposud žádné pokyny do naší obce k odjezdu do ČSR nevydala. Ing. Čihákovy nezbylo než intervenovat až v Moskvě. Druhého dne k večeru se začalo schylovat k sněhové bouři, bylo nezbytné z balkonů a beden udělat alespoň nouzové závěti pro rodinu a domácí zvířata. V noci přišla sněhová bouře, která trvala celou noc až do poledne, stěží jsme se vyhrabali ze závějí. Pro malé děti a přestávající spoluobčany se podařilo pronajmout malou místnost v domku nedaleko nádraží, kde jsme je na nezbytnou krutou dobu za poplatek ubytovali. (90 RB za osobu a noc).

Třetího dne nám konečně přistavili železniční vagon. Byly v hrozném stavu špinavé a poškozené. Nechtěli jsme ani věřit tomu, že se cestou do vysněného Československa nerozsypanou. Snad jen zázrakem vydržely. Když jsme konečně dorazili do Mukáčeva, tamní železničáři byli nejen překvapeni, ale zhrzení a zděšení v jakých vagoněch jsme jeli a že jsme vůbec dojeli ...

Marie Vegrichová-Roubalová, Karlovy Vary

Naše paní učitelka

Moje sestřence měla nemocnou dcerku, která byla upoutaná na lůžko. Byly jsme stejně staré. Sestřence maminku prosila, aby mě pustila k Mařence. A tak jsem se stala malou ošetřovatelkou, když byla sama doma a rodiče byli na poli. Dost často jsem tam i spala. Mařenka se uzdravila a šly jsme do školy. Ale já už jsem si na to toužila tak zvykla, že jsem nechodila ze školy domů. Vždycky jsem zašla na návštěvu k některé tetě. Nepomáhal ani výprask ani domluva, bratránci se mi smáli, říkali mi toulavá kočka. To byl asi ten nejhorší trist.

Měla jsem kudrnaté vlasy a paní učitelka mi často říkala „ty moje panenka“. Ona měla moc ráda děti, možná to říkala ostatním také, ale já jsem byla namyšlená, že mě má nejradši.

Jednou mě maminka zase hledala a zkrátila si cestu přes školní dvůr. Paní učitelka ji uviděla a ptala se: „Co dělá moje panenka?“ A maminka odpověděla velmi rozzlobeně: „To je pěkná panenka. Od věrejška není ještě doma.“ „Jak to?“ divila se paní učitelka. A maminka jí začala vyprávět, jaké jsem kvítko. Paní učitelka maminku uklidnila a slíbila, že zitra přijdu ze školy domů a budu tak chodit pravidelně.

Druhý den jsem přišla do školy. Seděla jsem s Anbičkou Chmelíkovou, hodnou, pečlivou, ale ustrašenou dívčinou. Tolik jsem toužila být taky tak vzorná, ale nešlo to, zlobení mě přímo pronásledovalo. Paní učitelka nám dala opisovat něco z knížky. Aničku posadila do jiné lavice, mně zavřela knížku i sešit. Sedla si ke mně a řekla: „Ty dnes psát nebudeš, budeme si spolu povídat. Byla jsem velice překvapená takovým počínáním. Paní učitelka začala šeptem: „Copak to, Boženko, děláš, že nechodíš ze školy domů. Včera jsme tě tolik hledaly, maminka i já,

byli tu četníci se psem, takovou starost děláš.“ Já jsem věděla, že to není pravda. Němci by určitě nějakou ztracenou zábu hledali, tak hloupá jsem nebyla. Ale byla mi to hanba a zároveň jsem byla šťastná, že mě paní učitelka neponížila před ostatními žáky. Tu hanbu, to ponižení bych asi těžce nesla. Slíbila jsem jí, že to vicrát neudělám.

Paní učitelku vzali Němci do koncentráku, maminka jí nestačila ani poděkovat ani se zeptat, co mi vlastně řekla. Už nikdy jsem neporušila slib, který jsem jí dala. Stačilo pár moudrých slov a zapísobilo to vic, než žakovská knížka počmáraná poznámkami.

Paní učitelka se už nikdy nevrátila. Já na ni nikdy nezapomenou a s velkou úctou a láskou na ni vzpomínám.

Božena Vávrová-Chválová

Vzpomínky

I když už uběhlo mnoho času, stále se ráda vracím ve vzpomínkách tam, kde jsem se narodila a kde jsem strávila svá dětská a školní léta. Stále vzpomínám na naši vesnici Mirohošť.

Byla to velká vesnice, plná pěkných domů s předzahrádkami a zahradami, ve které se dalo najít vše, co bylo potřebné k venkovskému životu. Škola, pošta, mlýn, mlékárna, obchody se smíšeným zbožím, řeznictví i pivovar. Svou živnost zde provozovali krejčí, švadleny, ševci, truhláři, zámečníci i řemenář, dokonce tu byl i sbor hasičů. Samozřejmě nechyběly hospodce. Pro oděvy a obuv se jezdilo do 7 kilometrů vzdáleného Dubna. Také společenský život v Mirohošti byl pestrý. Pořádaly se zábavy, plesy, sokolská cvičení a představení ochotnických divadel. Pro tyto účely byl ze sbírky místních obyvatel postaven tzv. „Národák“ na pozemku věnovaném obci panem ing. Karlem Bočkem. Takový byl život v Mirohošti až do roku 1939, kdy začala válka.

Vše se změnilo příchodem Sovětů. Odjeli naši polští učitelé, narychlo se sbalil i kerownik Kunysz s rodinou a pan Vajs je odvezl do Dubna. Co s nimi bylo dál, nevíme. Můj bratranec Jaroslav Boček byl Sověty povolán do armády a hned nato poslán na frontu. Ani o něm jsme dlouho nevěděli, protože byl s dalšími vojáky zajat německými okupanty. V zajateckém táboře, kam byli všichni převezeni, hlídali naštetší také Ukrajinci a tak díky jednomu z nich poslal Jaroslav zprávu, kde se nachází. Můj strýček začal do tábora jezdit a když jeden ze zajatců zemřel, podařilo se mu podplatit hlídače a ten nahlásil úmrtí mého bratrance Jaroslava. Díky tomu jsme se opět shledali. Jaroslavův návrat však byl plný těžkosti a nebezpečí. Ve vesnici byli Němci, a tak se musel schovávat v posteli za zastlými peřinami do té doby, než mu jeho kamarád ilegálně obstaral doklady.

Měli jsme i další zlé zážitky s Němci i s ukrajinskými nacionalisty. Nakonec však přece jen přišlo osvobození Rudou armádou. Netrvalo dlouho, a loučili jsme se s těmi, kteří odcházeli do Svobodovy armády. Byli to naši příbuzní a kamarádi. Z naší rodiny odešli: tatínek Karel Průša, bratr Jaroslav Průša, maminičini bratři Karel Cinert, Antonín Cinert (moji strýcové), maminičina sestra Lidmila Cinertová (moje teta), manžel maminičiny sestry Václav Brda (můj strýc), manžel tatínkovy sestry Václav Svítce (můj strýc) a tatínkovi synovci Mikuláš Průša, Jaroslav Boček a Jiří Gabriel (moji bratránci). Kola Průša a Jarka Boček bojovali jako radisté v jednom zákopu, kam přiletěla mina. Kolu těžce zranila, museli mu amputovat nohu. Jarka, bohužel, zůstal v zákopu mrtev. Po válce se všichni vrátili s podlomeným zdravím do vysněného Československa. Kromě mého bratrance Jiřího Gabriela již všichni zemřeli.

Přestože jsou to zážitky z minulosti, v mých vzpomínkách stále ožívají. Jsem ráda, že jsem se s vámi mohla o část těchto vzpomínek podělit.

Z. Furmanová

Na slovíčko, přátelé ...

Není tomu tak dávno, co redaktor Moravskoslezského deníku ve své úvaze použil mimo jiné větu od Karla Čapka, ve které Čapek definuje české slovo „díra“ jako parciální negace tolní integrity a říká, že jako vtip je to velice směšné, ale jako pokus o dohovor v češtině je to smutné.

Dnes to není nic nového, to, co se děje s češtinou, myslím, že se pomalu ani sami mezi sebou nedomluvíme. Proč se zahrnujeme cizími výrazy, zejména anglickými, kde můžeme vystačit stejně výstižně nebo ještě výstižněji s češtinou? Proč mejlujeme, klikáme, a četujeme přes hot do nůstrumu, jsme trochu fri nebo hot dog atd. nebo jsme nekompetentní a leckdy i neadekvátní a zároveň i neadekvátně vystresovaní.

Mnozí vědci, filozofové a politici, a to i ti nejlepší,

novináři i nezávislí - umělci a to i ti, kteří to nemají zapotřebí, zapominají mateřský jazyk ale přitom působí jako vzory. Jejich slovník napodobuje širší veřejnost a hlavně ti, kteří se ve volném čase odevzdávají hromadným prostředkům.

Protože často používaná cizí slova mají podíl na nezájmu lidí, myslím, že je čas na tzv. „jazykové zákony“, jež by omezily užívání cizích výrazových prostředků na nezbytné procento, aby se získal prostor pro mateřštinu. Rád bych věřil, a tady je má víra silná, že pověst o naší vzdělanosti a smysl pro trvalé duchovní hodnoty přecháží i období tržní úzkoprsosti.

Václav Dubec

Poslední loučení na Volyni

Když jsme přijeli na nádraží do Lucka, zjistili jsme, že vlak, kterým máme odjíždět, je ještě plný pereselenců ze Slovenska. Oni, když vylodili na nádraží všude plno těch, kteří přijeli z Ruska, hlavně z Branska, tak se lekli. Ti lidé přijeli z Ruska hledat nějaké živobytí, byli v hrozném stavu, hladoví, otrhaní a z těch nákladních vagonů špinaví. Na nádraží žebrali aspoň o kousek chleba. Když to viděli pereselenci, jejich ženy začaly brečet a říkat to je ten slibovaný blahobyt. Muži se rozhodli, že vagonů nebudou vykládat a žádali, aby je odvezli zpátky. To ještě neznali sovětské zákony. Přijelo NKVD, několik vojáků, nechali si je zavolat z vagonů a řekli jim, že za dvě hodiny budou ty vagony vyložené. Když se to nestane, necháme připojit lokomotivu, ale nepojedete na západ, ale dál na východ. Když ti enkadisti odjížděli, jeden z nich řekl nahlas: „My vas naučíme vlast' ljubit“! Zůstalo tam pak pár vojáků jako dohled. Byla to hrozná podívaná, všichni brečeli a s pláčem vykládali vagonů a potom nám řekli: „můžete nakládat“.

My jsme předem věděli, kdo s kým bude ve vagonu a tak nakládání šlo dost rychle. Po naložení se s námi někteří lidé přišli rozloučit. S námi se přišel rozloučit náš sousek Břeň, který byl s tatínkem na nucených pracích v Klevaňském lese skoro dva roky. Rozhodl se, že na Volyni zůstane. Tatínek mu to rozmlouval. Říkal: „Václave, rychle se ještě přihlaš, pospěš si, než bude pozdě. Můžeš se připojit k některým, co pojedou za námi. Pospěš si, aby nebylo pozdě, abys nedopadl jako tady tihle - a ukázal na ty chudáky z Branska.“ Pan Břeň se rozhněval a řekl tatínkovi: „Toniku, teď poslouchej ty mě, já zas poradím tobě. Až z toho Československa pojedete zpátky na Volyn', pošli mi telegram. Já nechám napéci plný vůz chleba a pojedu vám alespoň do Lvova naproti. Protože z toho lístkového přidělu budete pořádně vyhladověli.“

Mockrát jsem si na tu rozmluvu s panem Břeněm vzpomněl a byl jsem rád, že se z toho, co říkal, nic nespěnilo. Naopak to, co říkal můj tatínek, se většinou splnilo. Na Volyni jim v r. 1947 vzali všechno přímo od mlátičky a nechali jim jen malý přiděl. Říkalo se, že „pro smrt je toho hodně, ale pro život to nestačí“. Když jsem v r. 1967 přijel na Volyn', pan Břeň už nežil, ale já jsem ho ani na fotkách nepoznal, jak byl hubený.

Díky Bohu, v Čechách na listky i bez listků bylo chleba dost a nikdo nehladověl. Celá vesnice se moc divila, že Břeňovi zůstali na Volyni. Existovaly různé dohady, ale s jistotou nikdo nevěděl, proč. Udělali velkou chybu. Nejen proto, že v začátcích živořili, ale hlavně jejich dcery musely počítat s tím, že žádní čeští chlapi pro ně na Volyni nezůstali a nebuduje jim než provdat se za Ukrajince, za což asi rodičům moc vděčný nebyly.

Bížovský

Pioněr vožatyj

Po příchodu sovětské moci na polskou Volyn' v roce 1939 přistoupily školské orgány k radikální reorganizaci stávajícího školského systému. Byly zřízeny takzvané desetiletky. V dosavadních školách byli žáci většinou přezázeni o jednu třídu, v gymnáziích až o dvě třídy níže. Na všech školách byla zavedena výuka ruštiny. Stejně to proběhlo i v české škole v Lucku. Pamatují se, že první učitelkou ruštiny byla žena, která mě ustanovila jako vedoucího kroužku ruského jazyka, neboť jsem v té době ruštinu již slušně ovládal. Zasluhu na tom měla moje maminka, která studovala v Petrohradě a později byla učitelkou.

Mou povinností, jako vedoucího kroužku, bylo po vyučování předčítat spolužákům povinnou četbu, ze které pak na hodinu ruštiny učitelka zkoušela. To se pochopitelně nikomu nelíbilo, protože žáci museli zůstat ve škole o další hodinu déle. Jelikož jsem již znal většinou tuto četbu, řekl jsem spolužákům její obsah a tím se pobyt v kroužku zkrátil na pouhých deset minut. To se pak všem velmi zamlouvalo, navíc jsem dostal od učitelky pochvalu, že jsem dobře předčítal.

Snahou sovětských orgánů bylo mimo jiné zříditi na školách pionýrskou organizaci. To se jim však vůbec nedařilo, neboť zájem školáků o tuto organizaci nebyl žádný. Přestože ani v české škole nebyl jediný pionýr, byl jí přidělen vedoucí pionýrů, tzv. pionér vozačty. Bylo mu asi 17 let a byl obleden do velmi nekvalitního obleku vyrobeného asi z kopřiv, který se nedal ani žehlit, a proto jsme mu říkali pionér ošatka. Spokojil se s vysvětlením, že v češtině „ošatka“ znamená v ruštině „vozačty“.

Ing. Zdeněk Damašek

Životní příběh mého otce, Josefa Ledviny

Můj tatínek se narodil 20. 11. 1918 v Terešově na Volyni rodičům středního rolníka. Ti pocházeli od Mladé Boleslavi. Koncem 19. století se přestěhovali na Volyn. Přijeli za půdou, které zde bylo dostatek. Začínali jako všichni ostatní jen s tím, co si s sebou přivezi nějaké základní nářadí a oblečení. Vykopali si zemljanky a pomalu si začali připravovat půdu k seti a stavět obydlí. Půdu si kupovali a přikupovali, každý podle svých možností. Pomáhal každý, kdo měl ruce. Volyn začala rychle vzkvétat. Předkové si s sebou přivezli literaturu, zpěvníky, zvyky. Objednávali a nechali si posílat časopisy, noviny, aby neztratili kontakt s rodinou země. Svě Čechy neradi opouštěli, a když přišel čas, neváhali a vraceli se zpět...

Když vypukla 1. světová válka, otec tatínka odešel na frontu, maminka zůstala se staršími sourozenci sama. Vše museli opustit, šla tudy fronta. Při návratu bylo vše zničeno, nemohli najít místo, kde stálo jejich hospodářství. Samé zákopy, díry po granátech. Otcův tatínek byl raněn do nohy. Začínali opět od úplného začátku. V roce 1918 se tatínek narodil do největší nouze a bídy. Jakmile děti trochu povyroستly, už pomáhaly, kde bylo třeba. Bratr se sestrou chodili do školy pouze v zimě, kdy bydlely u příbuzných v Malině. V Terešově v té době ještě škola nebyla. V ostatní části roku pomáhali hospodářství. Když bylo tatínkovi 8 roků, byla zřízena škola i v Terešově. Do té doby ho učili rodiče číst a počítat. V této škole byly čtyři třídy, učilo se dokonce i odpoledne. Vyučovací jazykem byla polština. Tatínek byl zařazen ihned do druhé třídy, číst a počítat uměl a polština mu nedělala potíže. Učení mu šlo velice dobře, ale zbývalo málo času na domácí úlohy. Vstával ráno ve čtyři hodiny, než šel do školy, musel napášt krávy. Po návratu ze školy ho čekalo plno povinností až do večera, které končily opět pasením krav. Průmysl v této oblasti žádný nebyl a tak všichni dbali o to, aby z půdy vytěžili co nejvíce. Pěstovalo se to, co mělo největší cenu chmel, pšenice, jetelové semínko. Ceny byly kolísavé, takže se stávalo, že se více zaplatilo za česání chmele, než se za chmel utržilo. Práce bylo pořád hodně, ať byl všední den nebo svátek. Nebyla žádná mechanizace ani elektřina, všechny práce se dělaly ručně.

Po absolvování čtvrté třídy doporučovala pí učitelka rodičům, aby dali tatínka na studia. Školy byly na tehdejší poměry drahé, doma bylo potřeba každé ruky. V roce 1928 si sousedovy děti udělaly ohniček a celé stavení vyhořelo. Tehdy se stavělo pouze ze dřeva. Znovu se začínalo, peněz bylo málo a ubyla jedna pracovní síla Alice Slaviková (Pokračování příště)

NAŠI JUBILANTI ...

Region Cheb

V regionu Cheb blahopřejeme ke kulatým a půl-kulatým výročním tímto našim krajanům:

22. 5. 75 let František Tochor z Volkova - bytem Cheb - Podhrad. 27. 5. 85 let Marie Perníčková z Volkova, bytem Černošín penzion. 7. 6. 35 let MUDr. Jan Vohralík, bytem Cheb. 18. 6. 80 let Evžen Floriánová z Sofievky, bytem Plesná.

Jméno volyňských krajanů přejeme štěstí, zdraví a životní pohodu.

Ludmila Mácová a Libuše Pančířová

Region Domažlice

Ve II. čtvrtletí 2004 se dožívají svých významných výročí tito naši jubilanti:

5. 4. 69 let Hubatová Marie, Ivančice Horšovský Týn. 11. 4. 94 let Kralíčková Alexandra, Rubany Most-Mutěnin. 24. 4. 85 let Zajícová Marie, Terešov Doubrava u Staňkova. 27. 4. 77 let Kovařová Anežka, Kopče Třemošná u Plzně. 27. 4. 67 let Lochmanová Tamara, Dolinka Plzeň. 1. 5. 80 let, Souček Vladimír, Ivančice Meclov. 5. 5. 79 let, Hlavač Josef, Sofievka Otov. 5. 5. 78 let Hříšna Zdeňka, Horodiště Horoušany. 24. 5. 72 let, Brazda Václav, Kupičov Domažlitzky. 28. 5. 72 let, Eberlová Jiřina, Dolinka Horšovský Týn. 3. 6. 75 let Tůmová Jiřina, Sofievka Plzeň. 12. 6. 64 let, Ing. Lokvenc Slavomír, Ivančice Polžice. 19. 6. 82 let, Ketnerová Helena, Hlinsk Mašovice. 29. 6. 67 let, Burdová Ludmila, Kopče Velký Malahov. 29. 6. 80 let Jedlička Alexandr, Hlinsk Mirkovice.

Všem jubilantům pevně zdraví, štěstí, spokojenost a hodně životní pohody přeji za region Domažlice

Vladimír Ledvina a Naďa Pytelková

Region Litoměřice

Krajané, kteří se dožívají významného jubilea ve II. čtvrtletí 2004:

35 let 17. 4. Marek Alexandr z Malé Zubovštiny Stráž p. R.

60 let 14. 4. Bohatec Miloslav z Boratína Litoměřice. 70 let 27. 5. Doležal Zdeněk ze Zdobunova Litoměřice. 28. 6. Buchtin Jiří z Mirohoště Ústí n. L.-Vaňov

75 let 24. 4. Pancíř Jiří z Rohožna Lovosice. 1. 5. Vašíčková Olga z Mirohoště Liběšice. 13. 5. Bilijenkova Nina z Mirohoště Hořtka-Kochovice. 27. 5. Sazeček Josef z Českého Háje Chotíněves.

80 let 13. 4. Černý Jaroslav z Malé Zubovštiny Stráž p. R. 18. 4. Volfová Antonie z Mirohoště Starý Týn. 1. 6. Kohlíková Antonie z Mirohoště Litoměřice.

81 let 10. 4. Hodyšová Helena z Mirohoště Litoměřice.

83 let 25. 4. Bohatcová Lydie z Boratína Litoměřice. 9. 5. Novotná Slavěna z Miroštiny Litoměřice.

84 let 23. 6. Vazač Josef ze Stralkova Litoměřice

85 let 8. 5. Matuševský Mikuláš z Korostova Lovosice.

Všem jubilantům přejeme mnoho štěstí, spokojenosti a hlavně zdraví do dalších let.

Za výbor SČVP regionu Litoměřice vedoucí regionu krajan Kozák

Region Chomutov

11. 5. se dožije životního jubilea 80 let dlouholetá členka našeho regionu pí Marie Králová z obce Jezírko na Volyni, bytem v Kadani.

Hodně zdraví a štěstí do dalších let přeje za region

Jiřina Kačerová a jednatel Josef Roller

Region Mariánské Lázně

Naši jubilanti ve II. čtvrtletí:

Vladimír Končický, Třemošná pd Přimdou, 1. 4. 34 Č. Strakov. Ing. Stanislav Hajný, Luck 18. 6. 39 Luck. Jiřina Kokštejnová, V. Hleď sebe, Klimentov 29. 06.34 Hrušovice

Za region Mariánské Lázně blahopřeje Juha

Všem jubilantům blahopřeje i redakce Zpravodaje

Region Mariánské Lázně

Dne 31. 3. 2004 zemřel náš krajan Václav Velich, Tachov, nar. 1914 v Olšance.

Rodinně projevuje soustrast Juha

Region Šumperk

Oznamujeme, že není více mezi námi naší milé, štedré krajaneky paní Antonie Minaříkové z Lut-hardovky, bytem Nový Malín. Zemřela nečekaně

6. března 2004 ve věku 82 let.

Budiž Vám, Toničko, zeměm lehká!

Za region Alice Bilková

15. dubna 2004 to bylo již 10 let, co nás opustila naše krajanek a hlavně naše maminka, babička a prababička paní Marie Šotolová roz. Morávková z Ozeran Č. Kdo jste ji znali, věnujte jí s námi tichou vzpomínkou. Za celou rodinu děkuje dcera Alice.

Region Žatec

Na podzim minulého roku zemřela ve svých 75 letech naše členka Eliška Bunzetová z Pšova. Pocházela z Moskovštiny.

Dne 20. prosince zemřel náš člen Václav Zajíc z Vysokých Třebošic ve věku 75 let. Pocházel z Malované.

15. února zemřel ve svých nedožitých 81 letech náš člen Alexandr Rajm z Černčic u Loun, rodák z Moštěnice. Upřímnou soustrast pozůstalým projevuje za region

Kamila Ondrová

6. března 2004 ve věku 82 let.

Budiž Vám, Toničko, zeměm lehká!

Za region Alice Bilková

15. dubna 2004 to bylo již 10 let, co nás opustila naše krajanek a hlavně naše maminka, babička a prababička paní Marie Šotolová roz. Morávková z Ozeran Č. Kdo jste ji znali, věnujte jí s námi tichou vzpomínkou.

Za celou rodinu děkuje dcera Alice.

Region Žatec

Na podzim minulého roku zemřela ve svých 75 letech naše členka Eliška Bunzetová z Pšova. Pocházela z Moskovštiny.

Dne 20. prosince zemřel náš člen Václav Zajíc z Vysokých Třebošic ve věku 75 let. Pocházel z Malované.

15. února zemřel ve svých nedožitých 81 letech náš člen Alexandr Rajm z Černčic u Loun, rodák z Moštěnice. Upřímnou soustrast pozůstalým projevuje za region

Kamila Ondrová

Vzpomínka

Hvězdy Vám nesvítí, sluníčko nehrře, už se k nám nevrátíte, už není naděje.

Pustý je domov, smutno je v něm chybíte nám, chybíte všem

22. 5. 2004 uplyne 20 let, co nás navždy opustil náš tatínek Emanuel Nosek ve věku 72 let a maminka dne 26. 5. 1991 Libuše Nosková ve věku 86 let. Rodáci z Hrušvice. Vzpomínají dcery Jiřina, Ema a Ludmila s rodinami. Vzpomeňte, kdo jste je znali.

Upřímnou vzpomínku i region Žatec

Region Chomutov

Oznamujeme přátelům a známým, že 21. února 2004 zemřela tragicky ve věku 68 let paní Ludmila Bohatcová z Omelanštiny na Volyni, bytem v Chomutově.

Jméno pozůstalých Marie Hamáčková, matka, syn Josef, dcera Ivana a vnoučata.

Upřímnou soustrast za region vyjadřuje

Jiřina Kačerová

13. března zemřel po těžké nemoci ve věku 58 let pan Vladimír Průšek z Chomutova.

Jméno pozůstalých manželka Jana, Vladimír Průšek, otec a synové.

Upřímnou soustrast rodině za region vyjadřuje

Jiřina Kačerová a jednatel regionu Josef Roller

Dne 25. března t. r. zemřel ve věku nedožitých 70 let pan Michal Káva z Údlic u Chomutova

Jméno pozůstalých manželka Věra, dcery Věra, Staňka, syn Pavel, vnoučata a pravnoučata

Za region vyjadřuje soustrast Jiřina Kačerová

Všem pozůstalým projevuje svou účast i redakce Zpravodaje

DARY došlé na konto SDRUŽENÍ březen 2004

Region Chomutov:

Vladimír Průšek, Kadaň 200 Kč. Marie Hamáčková, Chomutov 100 Kč. Anna Chloupková, Chomutov 50 Kč. Marie Zelenková, Račetice 200 Kč.

Region Podbořany:

Augustin Jirásek, Podbořany 600 Kč.

Region Praha:

D. S. Praha 200 Kč.

Region Žatec:

Emilie Nechmačová, Karlovy Vary 200 Kč.

Všem dárcům upřímně děkujeme redakce Zpravodaje

Poznámka redakce:

Žádáme příspěvatelů do rubriky Naše řady opustili, že nemůžeme v případě návalu příspěvků uveřejňovat vzpomínky na krajanů, kteří odešli na věčnost před mnoha lety a prosíme, aby nám to neměli za złé

Zároveň žádáme dopisovatele, aby nám v žádném případě neposílali příspěvky doporučeně, redaktorka nemůže pro každý dopis docházet na poštu.

Důležité upozornění! Jelikož se množí dotazy dárců na název a číslo konta Sdružení, rozhodli jsme se, že tento údaj budeme uvádět v každém čísle Zpravodaje.

Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha. Číslo konta: 000000-1937591369/0800, Čs spořitelna a.s. - Rytířská 29, Praha 1. Dary můžete posílat i na adresu hospodářky Sdružení: Marie Nečasová, Svidnická 509, 181 00 Praha 8, tel.: 233 550 070. Prosíme čtenáře, aby nás neupomínali o zveřejnění darů-dary můžeme uveřejnit teprve po obdržení účetního dokladu!! Krajané! Neposílejte v žádném případě peněžní dary na adresu redaktorky! Díky za pochopení. Záležitosti týkající se evidence členů-změny adres, přihlášky nových členů - ukončení členství a veškeré dotazy toho se týkající zasílejte na adresu: Antonie Kramná, ul. Černého 513/5, 182 00 Praha 8,

Tiráž: Zpravodaj vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřeby svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají jejich autoři. Vychází jako občasník. Šéfredaktor: Věra Latzelová. Příspěvky nejsou honorovány, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte do 3. každého měsíce na adresu: Věra Latzelová, Slapská 1910/6, 100 00 Praha 10. Podávání novinových zásilek povoleno Česká pošta, s.p. odštěpným závodem Praha č.j.nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Toto číslo vyšlo: 20. 04. 2004